

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.472 van 20 mei 2014
in de zaak A. 211.717/IX-8327**

In zake : het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
 WELZIJN VAN GEEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Koen Belmans
 kantoor houdend te 2440 Geel
 Possonsdries 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de staats-
secretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 februari 2014, strekt tot de
nietigverklaring van “de beslissing van de Minister van Maatschappelijke
Integratie waarbij het OCMW van Geel op grond van art. 1, 1°, van de Wet van
2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de
Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn, ten voorlopige titel aangewezen
werd om een beslissing te nemen over de steunaanvraag van Mevrouw [J.G.],
onverminderd eventuele latere administratieve of rechterlijke beslissingen met
betrekking tot de territoriale bevoegdheid van de betrokken OCMW's, aan het
OCMW van Herentals en aan verzoekster zelf betekend bij e-mail bericht dd.
24 december 2013 van de Directeur-Generaal van POD Maatschappelijke
Integratie, Armoedebestrijding en Sociale Economie en Grootstedenbeleid”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 april 2014.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rikkert Schoofs, die *loco* advocaat Koen Belmans verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 4 december 2013 ontvangt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: het OCMW) van Geel via de sociale dienst van het Openbaar Psychiatrisch Ziekenhuis Geel een aanvraag voor mevrouw J.G. tot het bekomen van een leefloon.

3.2. Met een brief van 9 december 2013 deelt het OCMW van Geel aan het OCMW van Herentals mede dat het zich niet bevoegd acht om aan betrokkene steun te verlenen. Zij wijst erop dat “overeenkomstig artikel 2, § 1,

van de wet van 24.1965 het OCMW van de gemeente waar betrokkene op het ogenblik van zijn opneming in een instelling of bij een privaat persoon die haar huisvesten in het kader van gezinsverpleging voor zijn hoofdverblijfplaats was ingeschreven in het bevolkings- of vreemdelingenregister, bevoegd is om steun te verlenen, indien de bijstand vereist is bij het opnemen of gedurende het verblijf van een persoon in een psychiatrisch ziekenhuis”. Zij is dan ook van oordeel dat het OCMW van Herentals hiervoor bevoegd is.

3.3. Het OCMW van Herentals legt dit bevoegdheidsconflict met het OCMW van Geel, met het oog op de toepassing van artikel 15, vierde lid, van de wet van 2 april 1965 dan ook voor aan de Programmatorische Federale Overheidsdienst (hierna: POD) Maatschappelijke Integratie.

3.4. Bij e-mail van 24 december 2013 deelt de directeur-generaal van de POD Maatschappelijke Integratie, namens de minister bevoegd voor Maatschappelijke Integratie, aan het OCMW van Geel mede dat “het [...] op grond van artikel 1, 1°, van de wet van 2 april 1965 [...] ten voorlopige titel [wordt] aangewezen om een beslissing te nemen over de steunaanvraag van mevrouw [J. G.], onverminderd eventuele latere administratieve of rechterlijke beslissingen met betrekking tot de territoriale bevoegdheid van de betrokken OCMW’s”.

Dat is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 15, vierde lid, van de wet van 2 april 1965, dat luidt:

“Onverminderd de definitieve tenlasteneming van de kosten van de dienstverlening, bepaalt de minister tot wiens bevoegdheid de maatschappelijke integratie behoort, binnen vijf werkdagen, het centrum dat voorlopig moet tussenkomen wanneer twee of meerdere O.C.M.W.’s achten niet territoriaal bevoegd te zijn om een vraag te onderzoeken.”

Deze bepaling is aan artikel 15 van de wet van 2 april 1965 toegevoegd door de Programmawet (I) van 24 december 2002.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van de laatstgenoemde wet wordt over deze bepaling het volgende gesteld (*Parl.St.* Kamer 2002-03, nr. 50-2124/001, 181):

“Het gebeurt dat bevoegdheidsconflicten tussen OCMW’s tot resultaat hebben dat de noodzakelijke hulp uiteindelijk niet wordt verleend. Dergelijke conflicten doen afbreuk aan fundamentele rechten.

De termijnen die de verschillende rechterlijke overheden (bestendige deputatie, Raad van State, arbeidsrechtbank en Arbeidshof) nodig hebben om een beslissing te nemen inzake de betwistingen die hun zijn voorgelegd, zijn niet verenigbaar met de noodzaak om snel te kunnen uitmaken welk centrum desgevallend de gevraagde hulp dient te verlenen.

Daarom wordt artikel 15 van de wet van 2 april 1965 aangevuld teneinde de minister bevoegd voor Maatschappelijke Integratie in de mogelijkheid te stellen deze conflicten dringend te beslechten door de aanwijzing van het OCMW dat de hulpaanvraag ten voorlopige titel dient te behandelen.

Deze voorlopige aanduiding geschiedt ongeacht latere administratieve en rechterlijke beslissingen met betrekking tot de territoriale bevoegdheid van de betrokken OCMW’s.

Deze voorlopige aanwijzing door de bevoegde minister betreft zowel de aanvragen inzake maatschappelijke hulp als de verzoeken met betrekking tot het recht op maatschappelijke integratie.”

5. Zowel uit de bepaling van artikel 15, vierde lid, van de wet van 2 april 1965 als uit de aangehaalde toelichting ervan blijkt dat de minister slechts een voorlopige beslissing neemt over de vraag welk OCMW bevoegd is om de steunaanvraag te behandelen, “[o]nverminderd de definitieve tenlasteneming van de kosten van de dienstverlening”.

De wetgever beoogt aldus, op het vlak van de maatschappelijke dienstverlening, klaarblijkelijk geen afbreuk te doen aan het bestaande systeem van rechtsbescherming geboden door de justitiële rechter en de administratieve rechtscolleges.

Krachtens artikel 580, 8°, c en d, van het Gerechtelijk Wetboek neemt de arbeidsrechtbank kennis van de geschillen betreffende de toepassing van de wet van 26 mei 2002 en de organieke wet van 8 juli 1976 ‘betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’ inzake betwistingen over de toekenning, de herziening, de weigering en de terugbetaling door de gerechtigde, van de maatschappelijke integratie en de maatschappelijke dienstverlening.

Met betrekking tot de tenlasteneming van de steun verleend door de OCMW's bepaalt artikel 15, tweede en derde lid, van de wet van 2 april 1965 dat andere geschillen dan die betreffende de vaststelling van de verblijfplaats van de steunaanvrager, waartoe de toepassing van de voorgaande artikelen van de wet aanleiding geeft, tussen OCMW's van eenzelfde provincie, worden beslist door de bestendige deputatie, met mogelijkheid van hoger beroep bij de Raad van State, en dat wanneer het geschil is gerezen tussen OCMW's van verscheidene provincies of wanneer de Staat partij is, het wordt beslecht door de Raad van State, na advies van de bestendige deputatie van de provincies waartoe de betrokken OCMW's behoren.

Luidens artikel 16, eerste lid, 3°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State doet de Raad van State uitspraak over de beroepen als bedoeld in de artikelen 15 en 19 van de wet van 2 april 1965. Het betreft een bevoegdheid van de Raad van State om met volle rechtsmacht uitspraak te doen. Dit wil zeggen dat de Raad van State het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als beroepsrechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van de zaak, waarbij hij de bevoegdheid heeft de in eerste aanleg genomen beslissing te hervormen.

6. Artikel 7 van het uitvoeringsbesluit van 20 maart 2003 preciseert nog:

“Het centrum dat bij een rechterlijke beslissing die in laatste aanleg is gewezen of een administratieve beslissing waartegen geen beroep meer openstaat, definitief bevoegd wordt verklaard voor de steunverlening, moet in

voorkomend geval de steun die is verleend door het voorlopig bevoegd verklaard centrum zonder mogelijkheid tot betwisting terugbetalen.”

7. De bestreden beslissing is bijgevolg een voorlopige administratieve handeling in afwachting van de definitieve beslechting van het geschil over de toekenning van maatschappelijke steun en de tenlasteneming daarvan.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat een dergelijke handeling niet ontvankelijk met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State kan worden bestreden. Artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State voorziet immers niet in de mogelijkheid van nietigverklaring van voorlopige beslissingen ter zake van geschillen waarover hetzij de justitiële rechter hetzij de deputatie of de Raad van State zelf met volle rechtsmacht, definitief uitspraak moet doen. De Raad van State is dan ook niet bevoegd om kennis te nemen van het voorliggende beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 20 mei 2014,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bruno Seutin